

MAXINT

ΤΟΥ ΒΑΓΓΕΛΗ ΜΑΝΟΥΒΕΛΟΥ
emanouvelos@yahoo.gr

Εκλεισα με δύναμη την πόρτα του αυτοκινήτου. Δυο περιστερία που τσιμπούσαν με τα ράμφη τους τις πίσω ρόδες, τρόμαξαν και πέταξαν στον ουρανό. Έβαλα μπρος. Έκοψα απότομα το τιμόνι και άκουσα την λαμαρίνα της πόρτας να τσιρίζει επάνω στον προφυλακτήρα της παρκαρισμένης Μερσεντές. Αισθάνθηκα τις ασημένιες καμπύλες της πόρτας να βαθουλώνουν. Σκέφτηκα την Λίζα. Είχαμε να κάνουμε έρωτα περισσότερο από ένα χρόνο. Όποτε την αγκάλιαζα, αποτραβιόταν. Κοιμόμαστε πλάτη με πλάτη. Με λέει βιάσανό της. Αισθάνθηκα τις ασημένιες καμπύλες της πόρτας να επανέρχονται στη θέση τους. Σκέφτηκα την Άντζελα. Πηδιόμαστε όπου βρούμε. Στο γραφείο, στις τουαλέτες, στο σπίτι της. Είμαστε και οι δύο παντρεμένοι. Με λέει πασό της.

Φρενάρισα απότομα στο κόκκινο φανάρι. Από το μυαλό μου πέρασε η προθεσμία για την ολοκλήρωση των σχεδίων της πολυκατοικίας κοντά στην πλατεία Βάθης. Ο νέος ιδιοκτήτης πιστεύει ότι έκανε την αγορά της ζωής του. Εγώ πιστεύω πως έκανε την ανοησία της ζωής του. Πεταμένα λεφτά. Περιοχές κοινωνικά αποκλεισμένες. Πυκνοδομημένο αστικό περιβάλλον μας το έλεγαν στο Πολυτεχνείο. Ζωή με προοπτική μιας εβδομάδας το λέω εγώ. Επαναλαμβανόμενη εβδομάδας. Η ίδια εβδομάδα ξανά και ξανά. Πόσα έχω τη Δευτέρα, πόσα θα έχω την Κυριακή; Η ίδια Δευτέρα, η ίδια Κυριακή. Η ίδια ζωή. Είμαι ένας αρχιτέκτονας της αστικής παρακμής. Του είπα πως είναι προτιμότερο να αναβάλει την αγορά, μέχρι να βρει κάτι καλύτερο. Μου είπε πως θα προχωρήσει, γιατί θέλει να αφήσει κάτι στα παιδιά του. Ήθελα να του απαντήσω ότι θα ήταν προτιμότερο να τους αφήσει την κατάρτα του παρά δύο διαμερίσματα στην πλατεία Βάθης. Δεν μίλησα.

Ένας μελαμψός άντρας μετρίου αναστήματος, πλησίασε με μια βούρτσα, για να καθαρίσει το παρμπρίζ του αυτοκινήτου μου. Χωρίς να γυρίσω να τον κοιτάξω του έκανα νόημα με το αριστερό μου χέρι να φύγει. Εκείνος γαντζώθηκε σχεδόν πάνω από το αυτοκίνητο και ακούμπησε, όχι μόνο τη βούρτσα αλλά σχεδόν όλο του το σώμα επάνω στο τζάμι. Θυμήθηκα ότι το παρμπρίζ στα ελληνικά λέγεται ανεμοθώρακας. Σκέφτηκα ότι στην παρούσα περίπτωση λειτουργούσε περισσότερο σαν ανθρωποθώρακας. Χαμογέλασα. Περισσότερο με την ατσαλοσύνη του άντρα που είχε καβαλήσει το αυτοκίνητο, παρά με τα λεκτικά παιχνίδια που έρχονταν στο νου μου.

Αφού καθάρισε καλά το τζάμι και ξεγραπώθηκε από το αμάξι, άπλωσε το χέρι του προς το μέρος μου ζητώντας χρήματα. Τότε γύρισα και τον κοίταξα. Ήταν ένας νεαρός άντρας, γύρω στα τριάντα, με ευγενικά χαρακτηριστικά, σχεδόν γυναικεία. Η μύτη του ήταν λεπτή και τα χείλη του μικρά. Το κούτελό του, αν και αναλογικά μεγάλο για το πρόσωπό του, καλυπτόταν από μια μεγάλη φράντζα των μαλλιών του, που η άκρη της ακουμπούσε τα πιο πράσινα μάτια του κόσμου. Βαθύ πράσινο του δάσους. Για μερικά δευτερά έμεινα αποσβολωμένος, από τον πιο παράδοξο συνδυασμό χαρακτηριστικών, που θα περίμενε να δει κανείς σε έναν άνθρωπο των φαναριών.

«Τι κάνεις;» μου είπε σε μια γλώσσα που ελάχιστα έφερνε στα ελληνικά. «Τι κάνεις. Τι κάνεις;» συνέχισε επιτακτικά φέρνοντας σχεδόν μπροστά στο πρόσωπό μου την παλάμη του. «Έουρο. Έουρο. Μαχίντ. Δώσε Μαχίντ Έουρο» φώναζε και το πρόσωπό του έπαιρνε διαφορετικούς μορφασμούς από την απάθεια μέχρι την απόλυτη οργή. Όμως το βαθύ πράσινο των ματιών του έμενε

ατάραχο. Ακούστηκαν κορναρίσματα από τα αμάξια πίσω μου. Έβαλα πρώτη και ξεκίνησα απότομα. Χτύπησα το χέρι του Μαχίντ στο ανοιχτό παράθυρο.

Η Λίζα είχε φτάσει ήδη στο σπίτι και έτρωγε στην κουζίνα. Την χαιρέτησα αλλά δεν μου μίλησε. Με το χέρι μου προσπάθησα να της χαϊδέψω τα μαλλιά. Αποτραβήχτηκε. Την ρώτησα τι στην ευχή έχει και κάνει έτσι. Δεν γύρισε καν να με κοιτάξει. Καθίσαμε αμίλητοι. Ακουγόταν μόνο οι ήχοι από το ψυγείο και από το μασούλημα της. Χτύπησε το κινητό μου. Ήταν η Άντζελα. Δεν απάντησα. Χτύπησε για ακόμη λίγο και μετά σταμάτησε. Η Λίζα συνέχισε να τρώει. Μόλις τελείωσε σηκώθηκε και γέμισε ένα ποτήρι νερό από την βρύση. Το ήπια χωρίς ανάσα. Το χρώμα των ματιών της μαύρο. «Να πας πρώτα να πάρεις τα παιδιά από το κολυμβητήριο. Μετά ασχολείσαι με την γκόμενά σου» μου είπε αγριεμένα και κοπάνησε με οργή το ποτήρι επάνω στον πάγκο της κουζίνας. Έφυγε προς το δωμάτιό της τρέχοντας.

Στο κολυμβητήριο συνάντησα την Άντζελα. Είχε πάει και εκείνη να πάρει τα παιδιά της. Μου χαμογέλασε, αλλά εγώ γύρισα και κοίταξα αλλού. Με πλησίασε και προσπάθησε να με χαϊδέψει στο μπράτσο. Αποτραβήχτηκα. «Τι έπαθες;» με ρώτησε κοφτά. «Τι έπαθες;» επέμεινε και έσφιξε με τα δυο της χέρια το μπράτσο μου. Δεν γύρισα να την κοιτάξω. Ένα φιλικό ζευγάρι πέρασε από δίπλα μας. Έκαναν πως δεν με ήξεραν. Τα παιδιά βγήκαν τρέχοντας από την είσοδο του κολυμβητηρίου. Έπεσαν επάνω μου και άρχισαν να τσιρίζουν και να χαζογελάνε. Ήθελαν να περιγράψουν την καινούρια τους δασκάλα και τον καινούριο τους συμμαθητή. Εγώ δεν ήθελα να ακούσω τίποτα. Το κατάλαβαν και φτάσαμε σπίτι αμίλητοι. Η Λίζα είχε ήδη ξαπλώσει έχοντας γυρισμένη προς το μέρος μου την πλάτη της.

Την επόμενη μέρα έπεσα με τα μούτρα στη δουλειά, για να τελειώσω τα σχέδια της πολυκατοικίας. Ο ιδιοκτήτης ήθελε αμέσως μόλις κατεδαφίζαμε το υφιστάμενο προπολεμικό οίκημα, να προχωρήσουμε με τα θεμέλια. Άφησα αναπάντητες τέσσερις κλήσεις της Άντζελας. Κάποια στιγμή το μεσημέρι μπήκε σαν σίφουνας στο γραφείο και αφού πέταξε έξω τους βοηθούς μου, με ρώτησε με ποιο δικαίωμα δεν δίνω αναφορά στην προϊσταμένη μου, δηλαδή στην ίδια, και με ποιο δικαίωμα μπαίνω στην ζωή της γεμάτος υποσχέσεις και μετά την αφήνω στον πάγο. Την έπιασα από τη μέση και την έσφιξα στην αγκαλιά μου. Εκείνη με γροθιές προσπάθησε να ξεφύγει. Άπλωσα το χέρι μου μέσα

στην φούστα της και εκείνη αναστέναξε. Με δάγκωσε στο μάγουλο και άρχισε να με φιλάει με μανία. Την έριξα στο γραφείο και της έβγαλα την φούστα. Εκείνη έλυσε την ζώνη μου. Σκέφτηκα τη Λίζα. «Σκατά» είπα. «Τι έπαθες πάλι;» μου είπε. Ξεφύσησα. Απέφυγα να την κοιτάξω. Κούμπωσα τη ζώνη μου και βγήκα από το γραφείο.

Στο φανάρι ήταν πάλι ο Μαχίντ. Καθάριζε ένα αυτοκίνητο πιο μπροστά από το δικό μου. Ο οδηγός του αυτοκινήτου αντί για έουρο, όπως ζηταγε χθες ο Μαχίντ και από εμένα, του έδωσε ένα τσιγάρο. Ο Μαχίντ δεν το δέχτηκε. Προσπαθώντας να διαβάσω τα χείλη του, καταλάβαινα ότι του ζηταγε λεφτά, αλλά ο οδηγός του έκανε νοήματα με τα χέρια ότι δεν είχε τίποτα. Ο Μαχίντ γύρισε προς το μέρος μου και χαμογέλασε. Μια ξαφνική επιθυμία με κατέλαβε να ξαναδώ τα πράσινα μάτια του. Όμως ο Μαχίντ δεν κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητό μου. Περίμενε μάλλον να ανάψει πράσινο το φανάρι, και επομένως θα θεωρούσε ότι δεν θα προλάβαινε να καθαρίσει ακόμη ένα παρμπρίζ. Έτσι, έβγαλα γρήγορα είκοσι ευρώ από την τσέπη μου και τα ανέμισα από το παράθυρό μου. Ο Μαχίντ ήρθε τρέχοντας και αφού ψευτοκαθάρισε το παρμπρίζ, άρπαξε το εικοσάρικο και μου είπε: «Μαχίντ ξέρει εσύ. Εσύ καλό. Τι κάνεις; Καλό». Το βαθύ πράσινο των ματιών του με ταξίδεψε και πάλι σε μακρινά τροπικά δάση, όπου ακούγονται τα ερωτικά καλέσματα παράξενων ζώων. Για μια στιγμή φαντάστηκα και τον ίδιο να λούζεται κάτω από καταρράκτες γάργαρου νερού και να κολυμπάει παρέα με μεγάλα ψάρια και γοργόνες. Τα κορναρίσματα με επανέφεραν. Ο Μαχίντ μου χαμογέλασε. Κατέβασα ελαφρά το κεφάλι μου προς τα κάτω και ανταπέδωσα το χαμόγελό του.

Στο σπίτι η Λίζα έριξε την αναμενόμενη βόμβα. «Θέλω να χωρίσουμε. Θα μαζέψω τα πράγματά μου, θα πάρω τα παιδιά και θα πάω στους δικούς μου». Δεν είναι μόνο δικά σου τα παιδιά της αντέτεινα. «Αφού εσύ έχεις τα παιδιά της γκόμενάς σου. Τι θέλεις και τα δικά μου; Εάν ζητάς κάτι παραπάνω, βάλε δικηγόρο». «Δεν χρειάζεται να βάλουμε δικηγόρο, αγάπη μου», της είπα, «θα προσπαθήσουμε να βρούμε μαζί την άκρη. Θα το λύσουμε και θα είμαστε μια χαρά μαζί!». «Βάσανο. Ένα βάσανο ήσουν από την πρώτη μέρα που σε γνώρισα.» Έβαλε τα κλάματα. Μετά άρχισε να τσιρίζει. Τα παιδιά εμφανίστηκαν στο σαλόνι και άρχισαν να κλαίνε και αυτά. Τα έντυσε βιαστικά. Μπέρδεψε τα παπούτσια τους. Της έλεγαν να σταματήσει και να μείνουν σπίτι.

«Έουρο. Έουρο. Μαχίντ. Δώσε Μαχίντ Έουρο» φώναζε και το πρόσωπό του έπαιρνε διαφορετικούς μορφασμούς από την απάθεια μέχρι την απόλυτη οργή.

Ήταν εκτός εαυτού. Δεν άκουγε κανέναν. Τα έπιασε από το χέρι, βγήκαν τρέχοντας στο δρόμο και τα έχωσε στο αυτοκίνητο. Άκουσα τις ρόδες του αυτοκινήτου να γλιστρούν γρήγορα πάνω στα χαλίκια της αυλής.

Το βράδυ με πήραν τα παιδιά τηλέφωνο. «Θα κάτσουμε στον παππού και στην γιαγιά για λίγες μέρες μπαμπά. Μην κλαις. Θα έρθουμε και θα είναι όλα όπως πριν». Ήθελα να τελειώσει αυτή η μέρα και να μην ξανάρθει. Στο άδειο σπίτι ακουγόταν μόνο το ψυγείο στην κουζίνα. Ένας παράξενος θόρυβος. Σαν κάποιος να στραπατσάρει πλαστικά μπουκάλια νερού. Προσπάθησα να κοιμηθώ, αλλά ο ύπνος ήρθε βασανιστικός μετά από πολλές ώρες. Ο Μαχίντ με τα πράσινα μάτια και με ένα γεροδεμένο σώμα, και όχι με αυτό το καχεκτικό με το οποίο τον γνώρισα, έκανε όλο το βράδυ έρωτα στη γυναίκα μου. Εκείνη τον κοιτούσε στα μάτια και του έλεγε πόσο όμορφος ήταν. Πως θα μπορούσε να τον κοιτάει στα μάτια για ολόκληρη τη ζωή της, χωρίς να τον χορταίνει. Ο Μαχίντ την κρατούσε στα μπράτσα του και της έκανε έρωτα παντού. Στο γραφείο μου, στο κρεβάτι μας, στο σπίτι της Άντζελας, ακόμη και στα φανάρια, μπροστά σε όλους τους περαστικούς. Τα κορναρίσματα των εκστασιασμένων οδηγών με ξύπνησαν. Ήταν το ξυπνητήρι. Είχε ξημερώσει και έπρεπε να πάω για την επίβλεψη της κατεδάφισης στην πλατεία Βάθης.

Όταν έφτασα στην περιοχή, η κατάσταση ήταν χειρότερη από ό,τι περίμενα. Όχι γιατί εγώ δεν θα επένδυα ούτε μισό ευρώ για να χτίσω εκεί, αλλά γιατί απ' ό,τι φαινόταν η μονοκατοικία που επρόκειτο να γκρεμίσουμε κατοικούνταν. Μια γυναίκα με μαύρο φερετζέ ωρυόταν και σήκωνε τα χέρια της ψηλά στον αέρα, ρίχνοντας κατάρες στους αστυνομικούς που βρίσκονταν μπροστά της. Τριγύρω της τρία μικρά παιδιά κρατιόντουσαν σφιχτά πάνω από το φόρεμά της. Μέσα από την μονοκατοικία ακούστηκαν φωνές. Από την είσοδό της ξεπρόβαλαν τρεις αστυνομικοί, οι οποίοι κρατούσαν στα χέρια τους έναν άντρα μετρίου αναστήματος. Το βαθύ πράσινο χρώμα των ματιών του μ' έκανε πάλι να σαστίσω. Ήταν ο Μαχίντ. «Μαχίντ ξέρει εσύ. Κακό. Εσύ κακό πολύ. Μαχίντ ξέρει εσύ» φώναζε προς το μέρος μου. Όλοι θεώρησαν

ότι απευθυνόταν στον ιδιοκτήτη. Οι αστυνομικοί έχωσαν τον Μαχίντ και την οικογένειά του σε δύο περιπολικά και εξαφανίστηκαν. Διάφοροι περίεργοι που είχαν μαζευτεί εξαφανίστηκαν και αυτοί. Ήταν ώρα να ξεκινήσει η κατεδάφιση. Στην είσοδο του σπιτιού, η βούρτσα του Μαχίντ έπεσε στο έδαφος και διαλύθηκε από τον εκσκαφέα που πέρασε από πάνω της.

Πέρασαν δυο εβδομάδες και τα έργα είχαν προχωρήσει αρκετά. Είχαμε τελειώσει με τα θεμέλια και καλουπώναμε το ισόγειο. Η Λίζα και τα παιδιά δεν είχαν γυρίσει ακόμη και η Άντζελα με απέφευγε. Δεν είχα την παραμικρή διάθεση να δουλέψω, αλλά έπρεπε να πάω στην οικοδομή. Η απέχθειά μου για την περιοχή είχε μετριαστεί στις τελευταίες μου επισκέψεις. Έφτασα νωρίς, αλλά ο μεπατζής μας κρέμασε και η μέρα πήγε χαμένη. Ετοιμαζόμουν να μπω στο αυτοκίνητο για να φύγω, όταν ένα χέρι με άρπαξε από τον ώμο και με γύρισε εκατόν ογδόντα μοίρες. Δεν πρόλαβα ούτε να ανασάνω. Άκουσα το ποκάμισό μου να σκίζεται και έπειτα αισθάνθηκα τον θόρυβο να γίνεται πόνος. Είδα πρώτα τα πράσινα μάτια του και μετά είδα το χέρι του στην κοιλιά μου. Στο χέρι του κρατούσε ένα στιλέτο. Τράβηξε το στιλέτο προς τα έξω και προσπάθησε να ξαναχτυπήσει. Με το αριστερό μου χέρι πρόλαβα να τον χτυπήσω στο μπράτσο και να του ρίξω κάτω το στιλέτο. Φοβήθηκε και απομακρύνθηκε. «Κακό. Μαχίντ ξέρει κακό εσύ» τον άκουσα να φωνάζει σχεδόν κλαίγοντας από το φόβο του.

Ξύπνησα στο νοσοκομείο. Η Λίζα ήταν δίπλα μου και μου κρατούσε το χέρι. Φερόταν αμήχανα και εκνευρισμένα. «Τον έχουν αναγνωρίσει περαστικοί και πρέπει να καταθέσεις και εσύ, για να γίνει η σύλληψη. Μπορώ να σε βοηθήσω» είπε και μου άφησε το χέρι. «Δεν θέλω να με βοηθήσεις έτσι», της είπα. Εκείνη κατευθύνθηκε στο παράθυρο. Δυο περισσότερια χτυπούσαν με τα ράμφη τους το τζάμι. Προσπαθούσαν να φτιάξουν τη φωλιά τους με μικρά κλωνάρια. Μόλις την αντιλήφθηκαν, πέταξαν τρομαγμένα στον ουρανό. Σκέφτηκα τον Μαχίντ. Σκέφτηκα τη γυναίκα του. Έκλεισα τα μάτια. Τον φαντάστηκα ερωτευμένο στο μακρινό τροπικό δάσος να της κρατάει το χέρι.

M
MAXINT